

Júlia

Melanie Milburne

Ügyvédet akarok!

Anne McAllister

Egy csónakban evezünk

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információ tároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Melanie Milburne, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

A Júlia 819. eredeti címe: *Breaking the Playboy's Rules* (Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Deák B. Miklós

© *Barbara Schenck, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

A Júlia 820. eredeti címe: *Savas' Defiant Mistress* (Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Neményi Róza

NNyomtatásban megjelent: a JÚLIA 819-820. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-986-0

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-30-300-9899-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Melanie Milburne

Ügyvédet akarok!

1. FEJEZET

Millie életében először hívott meg egy férfit egy italra. És elkésett. Nagyon elkésett. Milyen kínos!

De ez nem egy átlagos randi volt. A találkozó a neves válóperes ügyvéddel, Hunter Addisonnal nem róla szólt, hanem az anyjáról, aki úgy gyűjtötte az exférjeket, mint egyesek az érméket.

És sajnos nagyon sok pénzérme kellett ahhoz, hogy megszabaduljon a négyes számú férjtől – bár Millie jelenleg nem engedhette meg magának, hogy ennyi pénzt adjon kölcsön az anyjának. Hunter Addison nem éppen a legolcsóbb válóperes ügyvéd volt Londonban, de állítólag ő a legjobb.

Millie pedig a legjobbat akarta az anyjának.

Besietett a kis borozóba, ahol munka után találkozni akart Hunterrel. Személyesen már egy ideje nem beszélt vele, csak sms-ben tartották a kapcsolatot. A két hónappal ezelőtti katasztrofális vakrandi után kellemetlennek tűnt, hogy felhívja.

De ez nem róla szól, hanem az anyjáról! Nem bírná elviselni, ha Eleonorát megint kifosztaná egy önző, narcisztikus ex.

Ahogy belépett a borozóba, gyorsan végigpásztázta a helyiséget Hunter után kutatva. Néhány pár és kisebb csoport foglalta el az elülső asztalokat, de Millie nem vett észre egyetlen, kísérő nélküli férfit sem. Pedig feltűnő lenne, hogy egy olyan jóképű, gazdag és neves férfi, mint Hunter, egyedül ülne egy bárban.

Szórakozásra éhes playboy hírében állt. Alig telt el úgy hét, hogy egy paparazzo ne fotózta volna le egy lenyűgöző szupermodellel.

Érdekes módon a vakrandijuk óta eltelt két hónapban semmi sem jelent meg a sajtóban a férfi szexuális kalandjairól.

Talán Millie tette tönkre a felfuvalkodott egóját, amikor aznap este immunisnak bizonyult a vonzerejére? De ez azért valószínűtlen volt. Az olyan férfiak, mint Hunter Addison, mindig is hatalmas önérzettel rendelkeztek.

– Elkéstel. – Mély, férfias hang szólalt meg mögötte.

Millie megfordult. Bár szédítően magas sarkú cipő volt rajta, hátra kellett döntenie a fejét, hogy Hunter Addison barna szemébe nézhessen. A férfi magas volt, széles vállú, karcsú, atletikus testalkatú, és a hatalom, az erő auráját árasztotta. Harmincnégy évesen nyilvánvalóan élete virágkorát élte.

– Igen, tudom. Sajnálom, de...

– Valami baj van a telefonoddal? – A mosoly, amely valójában nem is mosoly volt, illett a cinikus csillogáshoz a férfi szemében.

Millie magában elszámolt tízig, és megpróbált ellenállni a készítésnek, hogy csípős választ adjon. Mi van ebben a férfiban, ami ennyire idegessé és harciassá teszi?

A férfiakkal kapcsolatos tapasztalatai korlátozottak voltak. Eddig csak egy szeretője volt, és nem járt senkivel, mióta a vőlegénye, Julian három évvel ezelőtt elvesztette az agydaganattal vívott hosszú küzdelmet.

Nos, eltekintve attól a szájalmas vakranditól Hunterrel, ami már az elejétől fogva katasztrófának bizonyult...

De most szüksége volt Hunter segítségére, így nem volt más választása, mint legyűrni a büszkeségét. És ez felbosszantotta.

Millie kényszerítette magát, hogy belenézzen a férfi szemébe.

– Valójában akadt egy kis problémám. Elfelejtettem feltölteni a mobiltelefonomat. Ráadásul egy rendőrségi akció miatt sokat kellett kerülnöm.

És kellett egy kis idő, hogy magas sarkú cipőt és szűk ceruzaszoknyát vegyek.

Nehéz volt eldönteni, hogy a férfi hisz-e neki vagy sem. Az arckifejezése kifürkészhetetlen volt. Millie mégis bizsergést érzett, amikor a férfi tekintete egy pillanatra a szájára tévedt.

– Erre! Foglaltam egy asztalt hátul, ahol nyugodtan beszélhetünk. – Kicsit úgy hangzott ez, mint egy parancs. Hunter valószínűleg azt hitte, hogy ő már megbánta, amiért visszautasította, és meg akarja ismételni a randevújukat.

De nem erről volt szó. Ez határozottan nem randi. Ez egy találkozó, hogy meggyőzze a férfit, dolgozzon az anyjának. Ennek ellenére Millie követte a férfit a csendesebb hátsó részbe.

Hunter megvárta, amíg a lány leül, mielőtt helyet foglalt volna vele szemben. Hosszú lábuk a kis asztal alatt túl közel volt egymáshoz. Millie oldalra fordította a lábát, hogy véletlenül se érjen hozzá Hunterhez. Észrevette, hogy a szíve gyorsabban ver, és a dobogás úgy visszhangzott a fülében, mintha figyelmeztetést akarna küldeni. *Veszély közeledik!*

Hunter elvette az itallapot, és átnyújtotta neki:

– Mit szeretnél inni?

Millie elvette a lapot, felületesen megnézte, és visszaadta neki.

– Csak egy ásványvizet, köszönöm.

Humoros csillogás jelent meg a férfi szemében.

– Most ugye nem azt akarod mondani, hogy leszoktál a borról?

Millie érezte, hogy felforrósodik az arca. A randevújukon három pohár bort és egy veszélyesen erős koktélt megivott, hogy túlélje a megpróbáltatást. A katasztrofális randira Julian halálának évfordulóján került sor, és Millie minden évben nehezen vészelte át ezt a napot. Ezért szervezték meg a barátai a vakrandit Hunterrel, azt remélve, hogy ez majd eltereli a figyelmét, és segít neki új életet kezdeni.

De Hunterrel kapcsolatban minden összezavarta, akkor is és most is. Különösen most.

Mégis, nem a szomorúság tette azt a napot olyan nehézé számára, hanem a bűntudat.

Millie Hunter bal válla fölött egy pontra nézett, ahelyett hogy a tekintete találkozott volna a férfiével.

– Nem. Csak most nincs kedvem alkoholt inni.

Hunter intett a pincérnek, és rendelt egy ásványvizet Millie-nek, magának pedig egy gin-tonikot. Amikor a pincér elment az italokért, Hunter olyan lazasággal dőlt hátra a széken, amit a lány titokban megirigyelt. Elegáns szürke öltönyt és hófehér inget viselt. A szürke-fehér nyakkendője alatt, amelyet meglazított, a legfelső gomb ki volt gombolva. Ördögien jóképű volt a rövid, sötét hajával, egyenes orrával és érzéki szájával. Az arcán borosta árnyéka látszott.

Rendkívül érzéki szája van...

Millie egyenesen ült, megdöbbenve azon, merre vándoroltak a gondolatai. Nem érdekelte a férfi szája. A szakértelme érdekelte. És minél hamarabb rátér erre, annál jobb.

De jelen pillanatban szinte lehetetlen volt logikusan és értelmesen gondolkodnia. Valahányszor Hunter ránézett, a bőre bizseregni kezdett, mintha a férfi megérintette volna.

Egy dolgot biztosan tudot: nem engedheti, hogy ez a férfi megérintse. Mert akkor már nem tehetett úgy, mintha immunis lenne rá.

– Szóval ismét itt vagyunk. – Hunter fürkészőn vizsgálta a lány arcát, és neki a gyomra is összeszorult, amikor az „ismét” szót meghallotta.

Megnyalta kiszáradt ajkát. Aztán lesimította a szoknyáját, és megpróbált nem tudomást venni arról, hogy a szíve gyorsabban ver.

– Azt hiszem, bocsánatot kellene kérnem a legutóbbi találkozásunkkor tanúsított viselkedésemért.

Észrevette, hogy a férfi figyelmesen nézi. Az ügyvéd arca ez vajon? A nyugodt, figyelmes sztárügyvédé, aki higgadtan értékeli az ügyfelét... Aki olvas a sorok között...

De ő nem az ügyfele! Bár igazából a barátja sem volt, aki szívességet kérhetett volna tőle. Az első pillanattól kezdve nem kedvelték egymást... legalábbis Millie erre a következtetésre jutott.

Nyelt egyet, majd folytatta:

– Nem voltam a legjobb hangulatban aznap este, és attól tartok, rajtad töltöttem ki a dühömet.

– Te félsz tőlem? – A férfi hangjában volt egy csipetnyi szarkazmus.

Millie felemelte az állát, és tekintete találkozott a férfi tekintetével.

– Hát, nem volt éppen álomrandi...

Enyhe pír jelent meg Hunter arcán, és önkritikus mosolyra görbült a szája.

– Értem. A sármom azon az estén nem működött.

Nem volt éppen a legjobb bocsánatkérés, másrészt azonban Millie volt az, aki aznap este szörnyen viselkedett. Hunter távolságtartónak tűnt, míg ő egyenesen goromba volt vele. Bosszantotta, hogy a barátai megpróbálták összehozni vele. Már több mint egy éve nyaggatták, hogy gyakrabban kellene eljárnia szórakozni. Beth és Dan csak jót akartak, de nem tudták, miért olyan nehéz neki újra kimozdulni.

Julian már hat éve beteg volt, mielőtt elvesztette a csatát a rákkal szemben. Nem sokkal a tizennyolcadik születésnapja előtt diagnosztizálták a betegséget. A kezelés kimerítő volt, és az első műtét után megváltozott a természete. Azelőtt szeretetteljes és barátságos volt, aztán viszont mogorva és ingerlékeny. De Millie bátor maradt, és hónapról hónapra, évről évre remélte, hogy a dolgok ismét jobbra fordulnak.

De nem lett jobb semmi. A szakítás nemcsak megfordult a fejében, de meg is gyökerezett benne, és türelmesen várt az alkalomra, hogy beszélhessen vele erről. Ám a megfelelő alkalom sosem jött el. Julian mindig túl beteg volt, túl depressziós, vagy éppen azon ritka, de csodálatos fázisok egyikében élt, amikor a daganat látszólag visszafejlődött.

Hogyan mondhatta volna el neki, hogy el akar válni tőle?

A pincér meghozta az italokat, aztán Hunter és ő ismét kettesben maradtak. Millie a pohara után nyúlt, hogy elfoglalja magát valamivel. Ivott egy kortyot, és Hunterre pillantott. Törvényt kellene hozni az ilyen dögös férfiak ellen! Millie kíváncsi volt, milyen lehet az ágyban. Képek villantak át az agyán meztelen, izmos testéről.

A néhai vőlegényével való szex nehéz volt a betegsége és a gyengesége miatt. A végén inkább kedvelte Juliant, mint szerette, és hagyta, hogy a férfi gyors kielégülést találjon, anélkül hogy magára gondolt volna. A Juliannel töltött idő alatt a szex mindig csalódással és elégedetlenséggel járt.

De most, ahogy itt ült Hunterrel szemben, csak arra tudott gondolni, milyen érzés lesz, amikor a férfi beléhatol. Egészen biztos volt benne, hogy mindig kielégíti a partnerét, és soha nem okoz neki csalódást. A szexuális vonzerő aurája vette körül. Minden alkalommal, amikor Millie ránézett, édes bizsergést érzett. Nyugtalanul megmozdult a székén, és az arca kivörösödött.

A férfi fekete szemöldöke között egy kis ránc jelent meg. Felemelte a poharát, de nem ivott.

– Ha a vakrandink ilyen rosszul sikerült, vajon miért akarod megismételni? – kérdezte Hunter, és nyugodt tekintettel nézett rá.

Millie nyelt egyet.

– Azt akartam, hogy találkozzunk, mert meg kell beszélünk valami... valami mást.

– Akkor kezdj bele. – A férfi szenvtelenül nézett rá.

A lány végigsimított nyelvvel a száraz ajkán, és megpróbált nem tudomást venni arról, hogy a férfi tekintete a szájára vándorolt. Aztán mély lélegzetet vett.

– Szeretném igénybe venni a szakmai segítségedet.

A férfi a lány bal kezére nézett, amelyen még mindig ott volt Julian eljegyzési gyűrűje. Millie nem szerette különösebben ezt a gyűrűt, de büntudatból továbbra is viselte. Tudta, hogy a barátai meséltek Hunternek Julian haláláról, mert a férfi említette a vakrandin. De ő nem volt hajlandó beszélni vele erről, úgyhogy hirtelen témát váltott.

– Nem vagy házas. Én válóperes ügyvéd vagyok, nem tudom, hogyan segíthetnék neked. Mi jár a fejedben?

Millie sok mindent nem mondott el sem neki, sem másnak. Pontosan megérezte, ha valaki titkol valamit, mert ő maga is évek óta ezt csinálta. És kivételesen jól csinálta.

Nem szerette Juliant, és ami még rosszabb, szinte megkönnyebbülést érzett, amikor a férfi három héttel az esküvőjük előtt meghalt. Nagyon jól játszotta a tragikus hősnő szerepét, aki gyászolja egyetlen szerelme elvesztését, a lelki társát.

De ez csak átverés volt. Csalás. Mert bár tényleg gyászolta a legjobb barátja elvesztését, Julian sosem volt élete szerelme.

Millie most megforgatta a poharat a kezében, és egy pillanatig a jégkockákat nézte.

– Nem, én nem vagyok házas, de az anyukám igen. – Felemelte a poharát, és ránézett a férjira:
– Megteszed?

Hunter olyan sokáig nézett rá némán, hogy a lánynak újra meg kellett nedvesítenie száraz ajkát.

– Miért én? – Hunter hangja távolságtartó volt, de a tekintete inkább hálósobába illett.

Millie ismét letette a poharát. Megőrizte a hidegvérét, még akkor is, ha belülről remegett, mert furcsa, ismeretlen érzések kerítették hatalmukba. Izzó forróság áradt szét a testében, és a szíve gyorsabban vert. De a büszkesége nem engedte, hogy elmondja az igazságot az anyjáról.

Ez volt a másik féltve őrzött titka. A gyémántbirodalom örökösnoje, Eleonora Donnelly-Clarke több válás után gyakorlatilag már nincstelen volt. Millie édesanyja lenyűgöző szépséggel volt megáldva, de diszlexiában és diszkalkuliában szenvedett. Minden férje kihasználta, hogy gondjai vannak a matematikával, és a negyedik férje is ezt akarta tenni. Ha nem lett volna a nagyapja által Millie számára elkülönített vagyon, ő és az anyja valószínűleg már rég tönkrement volna. De Millie-nek saját ékszerüzlete volt, amiből épphogy csak megélt, és nem engedhette meg magának, hogy tovább támogassa az anyját, különösen egy újabb költséges válásban.

Hunterre nézett.

– Mert úgy hallottam, te vagy a legjobb.

A férfi mintha mulatságosnak találta volna a lány válaszát. Egyik karját lazán átvette a szék háttámláján. A nővel ellentétben nagyon hűvösnek és összeszedettnek tűnt.

– És én még azt hittem, hogy egyéjszakás kalandot akarsz. – A hangja mélyen és füstösen szólt, miközben szikrázó tekintete végigvándorolt Millie arcán és mellén.

A lány merev mosollyal nézett rá.

– Attól tartok, nem.

Nem engedheti, hogy a teste elárulja! Többé nem bámulhatja a férfi száját.

– Annak ellenére, amit Beth és Dan gondol, nem vagy az esetem.

– Pedig úgy tűnik, mindketten úgy gondolják, hogy egymásnak vagyunk teremtve. Csak azon tűnődöm, vajon miért. – A férfi hangja kissé gúnyosnak tűnt.

– Mindketten azt hiszik, hogy a veled való viszony valahogy segíthet nekem túllépni a vőlegényem elvesztésén – mondta Millie mereven. – De attól tartok, Beth és Dan komolyan túlbecsülte a vonzerődet.

A férfi szárazon felnevetett, de aztán komollyá az arckifejezése.

– Valószínűleg majd eldöntöd magad, ha eljön az ideje.

Millie felszegte az állát, és állta a férfi tekintetét.

– Még nem állok készen egy új kapcsolatra.

Vajon elérkezik valaha is ez az idő? Amikor fiatal volt, és azt hitte, hogy szerelmes Julianbe, csak egy dolgot akart: férjhez menni, és saját otthont teremteni. De amikor a férfinál rákot diagnosztizáltak, minden megváltozott. A kapcsolatuk kész rémálommá vált.

Hunter most sürgetően nézett rá. Az idő hirtelen megállt, és Millie attól félt, hogy a férfi meghallja a szívdobogását.

Hunter első osztályú ügyvéd volt. Órákat töltött azzal, hogy meghallgatta az ügyfeleit, és próbált rájönni, igazat vagy hazugságot mondanak-e.

– Szóval anyukád válásáról szeretnél beszélni. – A témaváltás kizökkentette Millie-t a gondolataiból. – Figyelmeztetnem kell, hogy nem vagyok olcsó.

Millie megpróbált nem tudomást venni az enyhe pánikról, amely a számlaegyenlegére gondolva tört rá. Tehetséges ékszertervező volt egy telített piacon, és a túlzottan magas ügyvédi költségek komoly rést ütnének a kasszáján.

– Megengedhetem magamnak, hogy kifizesselek – jelentette ki határozottan.

Hunter hirtelen elkomorult.

– Miért te vagy az, aki kifizeti az anyád ügyvédi költségeit?

Millie felsóhajtott, és megvonta a vállát.

– Mert anyám jövőre exe egy csomó pénzt elszórt. Ráadásul szeretője is volt. Anyu majd

visszafizeti, amint talpra áll.

Ha talpra áll egyáltalán.

A férfi ismét egy örökkévalóságnak tűnő pillanatig vizsgálgatta.

– Kössünk üzletet. Kedvezményt adok, ha holnap este velem vacsorázol.

Millie értetlenül nézett rá.

Hunter gúnyosan elhúzta a száját.

– Néha azért eszik, nem?

– Igen, de azt hittem, hogy a legutóbbi randink után, ami olyan katasztrofális volt...

– Talán szeretnék még egy esélyt, hogy lenyűgözzelek.

– Te magad mondtad, hogy nem vagyok az eseted.

– Ez nem jelenti azt, hogy ne élvezhetnénk egy kellemes vacsorát, és ne tisztázhatnánk az első randin történeteket.

Millie azon tűnődött, vajon mi lehet az indíték a meghívás mögött. Vajon az ő ellenállását olyan kihívásnak tekintette, amelynek nem tud ellenállni?

Az óta az este óta gyakran elgondolkodott azon, vajon akkor is immunis lett volna-e a férfi sármjára, ha nem Julian halálának évfordulóján találkoznak. Az akkori barátságatlan viselkedése ellenére észrevette, milyen lenyűgözően néz ki Hunter, és milyen izmos a teste.

Gyorsan a hűvös közöny álarcát öltötte magára, mintha Hunter meghívása semmi izgalmasat nem tartogatna számára. Nem akarta tovább táplálni a férfi egóját.

– Meg kell néznem a naptáramat.

– Akkor tedd meg. – Hunter kihívóan a lány táskájára mutatott, amelyben a mobiltelefonja volt.

Millie lapos oldalpillantást vetett rá, a táskájához nyúlt, és elővette a mobiltelefonját, bár pontosan tudta, hogy másnap este nincs semmilyen programja.

Találkozzon vele vacsorázni vagy sem? A férfi azt mondta, hogy kedvezményt adna neki az ügyvédi díjból.

Minél több időt töltött Hunterrel, annál jobban lenyűgözte. Soha nem találkozott még ilyen magabiztos férfival. Éppen egy ilyen ügyvédre van szüksége, hogy segítsen az anyjának.

Visszatette a mobiltelefonját a táskájába.

– Úgy tűnik, van időm.

– Jó, hol laksz? Hétkor érted megyek.

– Ööö... erre semmi szükség. Találkozhatunk valahol, mint a múltkor.

– Másképp kellene csinálnunk, mint az első találkozáskor. Felveszlek, és utána hazaviszlek.

Millie úgy döntött, hogy nem csinál ebből problémát, és megadta neki a címét, majd hozzátette:

– Milyen hamar tudsz találkozni az anyukámmal? Tudom, hogy nagyon elfoglalt vagy, de...

– Holnap reggel nyolckor.

A lány hallható megkönnyebbüléssel fellelegzett.

– Ilyen hamar? Nem is tudom, hogyan köszönjem meg. Nem bánnád, ha veletek tartanék, hogy... támogassam az anyukámat?

– Nem, persze. Hozzon magával minden szükséges dokumentumot: a közös vagyronról vagy tartozásokról szóló feljegyzéseket, bankszámlakivonatokat, adóbevallásokat és hasonlókat, valamint egy listát a kérdéseiről és minden fontos információt a másik félről. Ez segít felgyorsítani az eljárást. Mióta él külön a férjétől?

– Csak néhány hónapja.

– Mióta házasok?

– Négy éve. – Millie habozott, majd hozzátette: – Anyu már háromszor volt házas. Mindegyik házasság válással végződött.

Hunter egyáltalán nem tűnt döbbenetnek. Valószínűleg nap mint nap ilyen dolgokkal kell foglalkoznia. Emberek, akik egykor szenvedélyesen szerették egymást, elkeseredett ellenségként harcolnak a bíróságon a vagyon felosztásán. A férfi olyan rezzenéstelen nyugalommal fogadta a lány beszámolóját az anyja leendő exének viselkedéséről, mintha állandóan hasonló történeteket hallgatna. Talán az örök szerelem gondolata csak hollywoodi mese a számára. Aki állandóan

problémás válásokkal foglalkozik, az valószínűleg cinikusan viszonyul a szerelemhez.

– Melyik férje volt az apád? – kérdezte Hunter.

Millie a férfi nyakkendőjének meglazított csomóját nézte.

– Néhány hónappal a születésem előtt halt meg. Azt hiszem, ezért olyan szerencsétlen azóta anya a szerelemben. Nem talált senkit, aki elég jó lett volna neki apa helyett. Ezért tartotta meg az ő nevét.

Hunter a poharáért nyúlt.

– Az élet nagyon nehéz tud lenni. – Ivott egy kis kortyot, majd ismét letette a poharat.

– Igen, így van... – Millie a bal kezére nézett, ahol az eljegyzési gyűrűje volt. Alig telt el úgy nap, hogy ne gondolt volna Julianre. Nem azért, mert még mindig szerette, hanem mert üres lett az élete nélküle.

Millie pedig mindvégig hozzá volt láncolva, és a kötelességtudat csapdájába esett, amelyből nem tudott kiszabadulni. Nem volt őszinte a Julian iránti érzéseivel kapcsolatban sem. Nem romantikus szerelem volt ez, inkább egyfajta bajtársiasság.

Ebben a pillanatban megcsörrent Hunter mobiltelefonja, és a férfi grimaszolva nézett a kijelzőre.

– Ezt fel kell vennem. Sajnálom. – Felállt, és hozzátette: – Mindjárt jövök. – Aztán elment az asztalok mellett. Valószínűleg zavartalanul akart telefonálni.

Millie kiitta a poharát, és elgondolkodott azon, vajon jól tette-e, hogy segítséget kért tőle az anyja ügyében. Hunter volt a legjobb ember a feladatra, de ez egyben azt is jelentette, hogy rendszeres kapcsolatot kell tartania vele, hogy támogassa az anyját. Néhány válás egyszerű, de az anyja válásai nem voltak azok. És Millie nem számított rá, hogy most másképp lesz.

Hunter azonban zavarba ejtően vonzó férfi volt, és ő feleannyira sem volt immunis rá, mint gondolta.

Nem a te eseted!

Jelen pillanatban azonban nem érdekelte, hogy Hunter nem az esete. Folyton elképzelte, milyen érzés lehet a férfi csókja.

Elnyomott egy kis borzongást, és letette a poharát.

Ne is gondolj rá!